ردیابی مسیر تغییر سبک زندگی فرهنگی از کتاب تا پادکست به کجا می‌رسد؟

توهم دانایی در عصر شنیدن

گزارش

مرجان قندی
گروه گزارش

هرکجا چشم می‌چرخانی، آدم‌ها گوشی به دست‌اند، در مترو، کافه‌ها، جمع‌های خانوادگی یا حتی پشت فرمان. گروهی غرق تماشای ویدیوهای کوتاه و پرهیجان اینستاگرام و تیک‌تاک هستند؛ ویدیوهایی ۱۵ تا ۶۰ ثانیه‌ای با ریتمی تند و محتوایی هیجان‌انگیز یا طنز که با تحریک دوپامین، ذهن را لحظه‌ای درگیر می‌کنند و مجالی برای تمرکز باقی نمی‌گذارند. گروهی دیگر با هدفون در گوش، به موسیقی یا پادکست‌هایی گوش می‌دهند که از سیاست و جامعه تا روان‌شناسی و فرهنگ را تحلیل می‌کنند؛ روایت‌هایی که ظاهری عمیق دارند و حس هم‌صحبتی ایجاد می‌کنند. این صحنه روزمره، تصویری روشن از تغییر الگوی مصرف رسانه‌ای است؛ نسلی که میان سرگرمی‌های لحظه‌ای و روایت‌های شنیداری، در جست‌وجوی هویت و دانشی تازه است. در میهمانی‌ها و جمع‌های دوستانه، کم نیستند افرادی که با اعتمادبه‌نفسی عجیب تحلیل‌های جامعه‌شناختی ارائه می‌دهند. اما وقتی از آنها می‌پرسید این حجم از اطلاعات را از کدام کتاب‌ها به‌دست آورده‌اند، پاسخ می‌دهند: «نیم‌ساعت پشت ترافیک و یک پادکست ۴۵ دقیقه‌ای!» این در حالی است که سرانه مطالعه عمیق کتاب در ایران به حدود ۱۰ دقیقه در روز رسیده، اما شمار شنوندگان پادکست از مرز هشت میلیون نفر گذشته است. شنیدن این پادکست‌ها به بسیاری این توهم را می‌دهد که عصاره سال‌ها تفکر یک نویسنده را مثل قرص ویتامین قورت داده و دانشمند شده‌اند. پادکست‌ها ابزارهایی کارآمد برای آگاهی‌اند، اما جایگزین تخصص نمی‌شوند. آنها اطلاعات می‌دهند، نه دانش؛ دانشی که فقط از دل مکث، تعمق و کلنجار رفتن با متن شکل می‌گیرد. با این اوصاف، این سؤال پیش می‌آید که یک پادکست ۴۰دقیقه‌ای واقعاً می‌تواند جایگزین مطالعه عمیق شود؟

با توجه به کاهش سرانه مطالعه کتاب و افزایش گرایش به شنیدن پادکست‌ها، پیش از هر چیز باید بپذیریم که تکنولوژی با سرعت بسیار زیادی در حال تغییر است. دکتر پرنیا رضی‌پور، جامعه‌شناس با بیان این مطلب می‌گوید: «تحولات فناورانه همیشه با خود دگرگونی‌هایی در فرهنگ، شیوه زیست و سبک مصرف فرهنگی به همراه دارد. از این‌رو نمی‌توانیم صرفاً به‌دلیل وقوع این تغییرات، نگاهی کاملاً انتقادی و منفی به آنها داشته باشیم. تغییر، ذات جوامع پویاست و بخشی جدایی‌ناپذیر از مسیر توسعه محسوب می‌شود. در عین حال، باید توجه داشت که هر پدیده اجتماعی و فرهنگی، آثار و پیامدهای متنوعی دارد که برخی از آنها مثبت و برخی منفی هستند. این پیامدها تا حد زیادی به نوع استفاده، میزان استفاده و سطح آگاهی کاربران وابسته است. پادکست‌ها به‌عنوان یکی از محصولات فرهنگی عصر جدید، بویژه در زمانه‌ای که سرعت دسترسی اهمیت یافته است، می‌توانند تبعات گوناگونی برای جامعه به همراه داشته باشند.»

او توضیح می‌دهد: «از طرفی پادکست‌ها امکان دسترسی به محتوا را برای طیف گسترده‌تری از افراد فراهم می‌کنند. این ابزار برای افراد پرمشغله، افراد با سطوح مختلف سواد و همچنین افرادی که با مشکلات جسمانی یا محدودیت‌های بینایی مواجه هستند، می‌تواند بسیار کمک‌کننده باشد و در عین حال به تقویت فرهنگ شنیداری و گسترش تبادل دانش در جامعه کمک کند. اما از طرفی دیگر، اگر پادکست‌ها به‌طور کامل جایگزین کتاب و مطالعه عمیق شوند، این خطر وجود دارد که سطح دانش عمومی به سمت سطحی‌شدن سوق پیدا کند. یادگیری غیرعمیق، کاهش توان تحلیل و تفکر انتقادی و حتی گسترش اطلاعات نادرست ازجمله پیامدهای احتمالی چنین جایگزینی است. بنابراین، با توجه به میزان آگاهی کاربران و نوع و میزان استفاده از پادکست‌ها، این رسانه می‌تواند هم فرصتی برای ارتقای آگاهی اجتماعی و هم در صورت استفاده نادرست، عاملی برای تضعیف عمق فرهنگی جامعه باشد.»

هشدار مصرف‌گرایی در غذای فکری آماده

رضی‌پور می‌گوید: ««نمی‌توانیم به‌طور مطلق بگوییم جامعه‌ای که بیشتر به پادکست‌ها تکیه کند، در بلندمدت حتماً دچار ضعف در تولید اندیشه و نقد می‌شود، چون مسأله بیش از اینکه به پادکست یا پلتفرم‌ها به‌عنوان یک رسانه مربوط باشد، به نحوه استفاده از آن در نظام فرهنگی و آموزشی جامعه برمی‌گردد. پادکست‌ها ابزار انتقال محتوا هستند و خود ابزار تعیین‌کننده عمق اندیشه یا کیفیت نقد نیست. در صورتی که اگر جامعه به پادکست‌ها به‌عنوان منبع مکمل در کنار مطالعه کتاب، نوشتن، گفت‌وگو و آموزش رسمی تکیه کند، لزوماً با تضعیف تولید اندیشه و نقد مواجه نخواهد شد. حتی در برخی موارد، پادکست‌ها می‌توانند با طرح پرسش‌های تازه، ایجاد فضای گفت‌وگو و دسترس‌پذیر کردن مباحث تخصصی، به تحریک ذهن انتقادی و گسترش مشارکت فکری کمک کنند. اما اگر پادکست‌ها به‌تدریج جایگزین مطالعه عمیق، نوشتن تحلیلی و مواجهه جدی با متون علمی و فکری شوند، در بلندمدت می‌توانند زمینه‌ساز کاهش عمق تفکر، ضعف در تولید اندیشه مستقل و افت توان نقد تحلیلی باشند. اندیشه‌ورزی عمیق نیازمند مواجهه طولانی‌مدت با متن، بازخوانی، تأمل و بازاندیشی است؛ فرآیندی که عمدتاً از طریق مطالعه و نوشتن شکل می‌گیرد و صرفاً با شنیدن محتوای صوتی تحقق نمی‌یابد. در نتیجه، خطر اصلی نه در خود پادکست‌ها، بلکه در غلبه مصرف شنیداری بر تولید فکری فعال نهفته است. اگر شنیدن جای اندیشیدن، نوشتن و نقد کردن را بگیرد، جامعه به سمت مصرف‌گرایی فکری سوق پیدا می‌کند. بنابراین، حفظ توازن میان رسانه‌های شنیداری و متون مکتوب و ارتقای سواد رسانه‌ای مخاطبان، شرط اصلی جلوگیری از ضعف در تولید اندیشه و نقد در بلندمدت است.»

پادکست‌ها مکمل خوب مطالعه

به‌گفته این جامعه‌شناس اگر نسل جدید بیش از پیش به فایل‌های صوتی و رسانه‌های شنیداری تکیه کند، یکی از مهم‌ترین کاستی‌هایی که ممکن است در آینده جامعه شکل بگیرد، تضعیف استقلال فکری و قدرت تحلیل فردی است. او می‌گوید: ««بسیاری از پادکست‌ها و رسانه‌های نوین، نوعی غذای فکری آماده در اختیار مخاطب قرار می‌دهند؛ محتواهایی که اغلب از پیش پردازش شده و چهارچوب فکری مشخصی را به شنونده القا می‌کنند. این روند می‌تواند به نوعی همسان‌سازی سلیقه و تفکر و شکل‌گیری مخاطبانی توده‌وار منجر شود که کمتر به تحلیل مستقل و تفکر انتقادی می‌پردازند. از طرف دیگر، اتکای بیش از حد به محتوای صوتی می‌تواند موجب گسترش دانش سطحی و دست‌دوم شود؛ دانشی که به‌جای مواجهه عمیق با منابع اصلی، از طریق خلاصه‌سازی‌ها و روایت‌های شنیداری منتقل می‌شود. در چنین شرایطی، مهارت‌های بنیادینی مانند خواندن عمیق، نوشتن تحلیلی و توانایی استدلال مکتوب به‌تدریج تضعیف می‌شوند و حتی ممکن است به زوال کشیده شوند.»

رضی‌پور توضیح می‌دهد: «می‌توان این وضعیت را با مصرف غذاهای فست‌فودی مقایسه کرد. محتواهایی سریع، آنی، کم‌هزینه و در دسترس که در کوتاه‌مدت رضایت ایجاد می‌کنند، اما در بلندمدت به فقر تغذیه فکری و کاهش دقت و تمرکز منجر می‌شوند. در مقابل، مطالعه کتاب فرآیندی زمان‌بر و تأمل‌محور است که به تقویت حافظه دیداری، توان تحلیل، تخیل و تفکر انتقادی کمک می‌کند و نقش مهمی در پرورش ذهن خلاق و مستقل دارد. در نتیجه، اگر تکیه نسل جدید بر فایل‌های صوتی بدون تقویت همزمان مهارت‌های خواندن و نوشتن باشد، جامعه در آینده با نوعی سواد شنیداری قوی اما سواد تحلیلی و نوشتاری ضعیف مواجه خواهد شد؛ وضعیتی که می‌تواند بر تولید اندیشه، نقد اجتماعی و پویایی فرهنگی تأثیر منفی بگذارد.»

او با اشاره به اینکه شنیدن چند پادکست معمولاً نوعی دانش سطحی اما متنوع به مخاطب می‌دهد که می‌تواند به شکل‌گیری احساس آگاهی کاذب و نوعی توهم دانایی منجر شود، می‌گوید: «در این حالت، فرد تصور می‌کند به مسائل اجتماعی اشراف دارد و حتی در موضوعات تخصصی هم بدون پشتوانه علمی اظهار نظر می‌کند. آشنایی با اصطلاحات و چهارچوب‌های فکری جامعه‌شناختی به افراد اعتمادبه‌نفس برای صحبت کردن می‌دهد، اما این اعتمادبه‌نفس الزاماً به معنای تحلیل عمیق نیست. در واقع فرد بیشتر زبان اظهار نظر را می‌آموزد تا توان واقعی تحلیل. از طرف دیگر، فضای اجتماعی امروز که بیان قاطع نظر را تشویق می‌کند، این رفتار را تقویت می‌کند. در نهایت، ریشه این پدیده را باید در غلبه شنیدن بر خواندن و اندیشیدن دانست، زمانی که اعتمادبه‌نفس گفتاری افزایش می‌یابد، اما عمق فکری لزوماً رشد نمی‌کند.»

این جامعه‌شناس با این توضیح که برای بهره‌گیری درست از ظرفیت پادکست‌ها در جهت تشویق به مطالعه عمیق و تخصصی باید بهره برد، می‌گوید: «پیش از هر چیز باید بر آموزش سواد رسانه‌ای و مدیریت زمان مصرف محتوا تأکید کرد. پادکست‌ها زمانی می‌توانند نقش مثبت ایفا کنند که نه به‌عنوان جایگزین کتاب، بلکه به‌عنوان مکمل مطالعه مکتوب مورد استفاده قرار گیرند. پادکست‌ها می‌توانند نقطه آغاز علاقه‌مندی به یک موضوع باشند؛ به این معنا که با طرح مسأله، معرفی منابع معتبر و ایجاد پرسش در ذهن مخاطب، او را به سمت خواندن کتاب‌ها و متون تخصصی هدایت کنند. استفاده آگاهانه از پادکست‌ها در کنار کتابخوانی، یادداشت‌برداری و پیگیری منابع اصلی، می‌تواند به تعمیق یادگیری و ارتقای کیفیت فهم منجر شود.»

> جامعه‌شناس: پادکست‌ها زمانی می‌توانند نقش مثبت ایفا کنند که نه به‌عنوان جایگزین کتاب، بلکه به‌عنوان مکمل مطالعه مکتوب مورد استفاده قرار گیرند. پادکست‌ها می‌توانند نقطه آغاز علاقه‌مندی به یک موضوع باشند؛ به این معنا که با طرح مسأله، معرفی منابع معتبر و ایجاد پرسش در ذهن مخاطب، او را به سمت خواندن کتاب‌ها و متون تخصصی هدایت کنند. استفاده آگاهانه از پادکست‌ها در کنار کتابخوانی، یادداشت‌برداری و پیگیری منابع اصلی، می‌تواند به تعمیق یادگیری و ارتقای کیفیت فهم منجر شود

رسانه‌ای مقرون به صرفه

دکتر مینو سلیمی، مردم شناس و عضو هیأت علمی گروه انسان‌شناسی دانشگاه تهران نیز با اشاره به افزایش مخاطبان پادکست در ایران می‌گوید: «باید توجه داشت رسانه‌ها در همه دنیا از شکل رسمی به سمت رسانه‌های شخصی حرکت کرده‌اند. پادکست فضایی غیررسمی و کمتر کنترل‌شده ایجاد می‌کند و همین امر باعث شده جایگزین رسانه‌های رسمی شود. مخاطبان در ایران به دنبال روایت‌های متنوع و کمتر سانسورشده هستند و پادکست این امکان را فراهم می‌آورد که موضوع و گوینده را خودشان انتخاب کنند.»

سلیمی تأکید می‌کند که پادکست مقرون به‌صرفه است؛ نیازی به اینترنت پرسرعت یا هزینه‌های زیاد ندارد و در شرایط اقتصادی دشوار گزینه‌ای مناسب محسوب می‌شود. علاوه بر این، قابلیت همراهی با فعالیت‌های روزمره مانند رفت‌وآمد، کار خانه یا ورزش را دارد و همین ویژگی آن را به رسانه‌ای کاربردی تبدیل کرده است. او توضیح می‌دهد: «صدای پادکست مستقیم با مخاطب ارتباط برقرار کرده و حس هم‌صحبتی ایجاد می‌کند. این رسانه فضایی میان خصوصی و عمومی می‌سازد که در آن بحث‌های اجتماعی هم مطرح می‌شوند. از منظر هویتی، پادکست دسترسی به روایت‌های خاموش و هویت‌های متکثر را فراهم می‌کند، مثلاً روایت‌هایی درباره زنان یا گروه‌هایی که کمتر دیده می‌شوند.»

به‌گفته سلیمی، سنت شفاهی قوی در جامعه ایران یکی از دلایل اصلی گرایش مردم به پادکست است. او پادکست را شکلی از مقاومت غیرمستقیم در فضای محدود رسانه‌ای می‌داند. سلیمی می‌گوید: ««پادکست پاسخی به انزوای شهری است. رسانه‌ای که زمان‌های مرده را به زمان‌های زنده تبدیل می‌کند و سنت شفاهی ایرانیان، همان نقش نقالی‌خوانی و قصه‌گویی را ایفا می‌کند و دانش تخصصی را به زبان روزمره ترجمه می‌کند. آنچه شنیده می‌شود، انتخابی آگاهانه از سوی مخاطب است. همچنین پادکست در ارتباط با مقوله جنسیت اهمیت دارد، به زنان این امکان را می‌دهد در فضایی امن‌تر و خصوصی‌تر صحبت کنند و برخی پادکست‌های مردانه کلیشه‌های جنسیتی را به چالش می‌کشند.»

تجربه‌های جهانی پادکست

او درباره تجربه‌های جهانی پادکست می‌گوید: ««در ایالات متحده و اروپا، پادکست‌ها بویژه در قالب مستندهای تحقیقی عمیق توانسته‌اند فرهنگ روایتگری را احیا کنند. این برنامه‌ها بر پایه تحقیقات مستند و جدی ساخته می‌شوند و داستان‌های پیچیده را به فعالیتی فرهنگی و محبوب تبدیل کرده‌اند. در کشورهای اسکاندیناوی، بویژه سوئد، پادکست‌ها برای آموزش فلسفه و اخلاق به کودکان به کار گرفته شده‌اند و گفت‌وگوهای انتزاعی را وارد زندگی روزمره خانواده‌ها کرده‌اند. در آفریقای جنوبی، دانشگاه‌ها پروژه‌هایی برای تولید پادکست‌های آموزشی رایگان طراحی کرده‌اند تا دانشجویان مناطق دورافتاده بتوانند از آنها به‌عنوان مکمل تدریس حضوری استفاده کنند. در هند، پادکست‌های آموزشی به زبان‌های محلی و انگلیسی با رویکرد داستان‌محور به افزایش سواد و دانش در مناطق روستایی کمک کرده‌اند. در کره جنوبی، پادکست‌های کتاب با حضور نویسندگان مشهور باعث افزایش فروش کتاب‌ها شده‌اند. در آمریکای لاتین، پادکست‌های داستان‌های واقعی به تقویت ادبیات و دانش عمومی در حوزه داستانی کمک کرده‌اند. در آلمان، پادکست‌های تاریخ‌محور با رویکرد انتقادی به سالمندان و شهروندان مسن کمک کرده‌اند تا درباره پیچیدگی‌های تاریخی کشورشان عمیق‌تر بیندیشند. در ژاپن، پادکست‌ها بیشتر رویکرد آموزشی در مهارت‌های حرفه‌ای کوتاه دارند و یادگیری در محیط کار و دانشگاه را تقویت کرده‌اند.»

سلیمی یادآور می‌شود که در دوران کووید، در کشورهایی مانند بریتانیا پادکست‌های سریالی با موضوع سواد سلامت عمومی با رویکرد داستانی نقش مهمی در ارتقای آگاهی ایفا کردند. در مناطق جنگ‌زده مانند سوریه و یمن هم پادکست‌های آموزشی آفلاین برای دانشجویان و دانش‌آموزان طراحی شد. او می‌گوید: «ایرانیان هم می‌توانند با توجه به سنت شفاهی قوی خود از این تجربه‌ها بهره بگیرند؛ بویژه با تولید پادکست‌هایی پژوهش‌محور و گفت‌وگومحور که مانند نقالی مدرن عمل کرده و مهارت تفکر انتقادی را تقویت کنند، نه اینکه صرفاً اطلاعات پراکنده تولید شود.»

آموزش فرهنگ گوش دادن پرسشگرانه

این مردم‌شناس با بیان اینکه افراد پس از شنیدن چند پادکست، در جمع‌ها با اعتمادبه‌نفس تحلیل‌های جامعه‌شناختی ارائه می‌دهند، می‌گوید: «شنیدن پادکست‌ها با موضوعات مختلف معمولاً اطلاعات سطحی به افراد می‌دهد، طوری که این آگاهی به صحنه‌ای نمایشی تبدیل می‌شود و افراد می‌خواهند اطلاعاتی را که کسب کرده‌اند به رخ دیگران بکشند. در بسیاری موارد، این اطلاعات پایه واقعی و دقیقی ندارد، اما افراد با اعتمادبه‌نفس آن را مطرح می‌کنند. در چنین شرایطی، جامعه توانایی حل مسائل پیچیده را از دست می‌دهد، چون فضای گفت‌وگوی عمومی واقعی وجود ندارد. بنابراین کسانی که اهل اندیشه و مطالعه هستند نمی‌توانند در این جمع‌ها حضور مؤثر داشته باشند.»

سلیمی با تأکید بر اینکه لازم است فرهنگ «گوش دادن پرسشگرانه» به افرادی که اهل گوش دادن به پادکست‌ها هستند آموزش داده شود، توضیح می‌دهد: «هر چیزی را که می‌شنویم باید با نگاه انتقادی بررسی کنیم و ببینیم داده‌ها از کجا آمده، چه دیدگاه‌های مخالفی وجود دارد و چه چیزهایی در آن نادیده گرفته شده است. این رویکرد باعث می‌شود علاوه بر شنیدن و حرف زدن، سکوت و تأمل هم در فضای عمومی تقویت شود.»

> مردم‌شناس: شنیدن پادکست‌ها با موضوعات مختلف معمولاً اطلاعات سطحی به افراد می‌دهد، طوری که این آگاهی به صحنه‌ای نمایشی تبدیل می‌شود و افراد می‌خواهند اطلاعاتی را که کسب کرده‌اند به رخ دیگران بکشند. در بسیاری موارد، این اطلاعات پایه واقعی و دقیقی ندارد، اما افراد با اعتمادبه‌نفس آن را مطرح می‌کنند. در چنین شرایطی، جامعه توانایی حل مسائل پیچیده را از دست می‌دهد، چون فضای گفت‌وگوی عمومی واقعی وجود ندارد

برش

توهم دانش

از دیدگاه مردم‌شناسانه و مردم‌شناسی روان‌شناختی، شنیدن صرفِ پادکست می‌تواند به پدیده‌ای منجر شود که آن را «توهم دانش» می‌نامند. یعنی افراد با دریافت اطلاعاتی کم در یک حوزه، تصور می‌کنند به شناخت کامل دست یافته‌اند و توانایی ارزیابی خود را در آن حوزه دارند. همین امر باعث می‌شود احساس کنند می‌توانند برای دیگران موضوعی را منسجم و جذاب بیان کنند و در نتیجه به نوعی سرمایه اجتماعی در جمع دست یابند. سلیمی با بیان این مطلب در این باره می‌گوید: «این وضعیت در فضای فرهنگی ایران با میل به ابراز وجود در جمع پیوند می‌خورد و فرد با اتکا به شنیدن پادکست، اضطراب ناشی از نداشتن اطلاعات را کاهش می‌دهد و خود را مطرح می‌کند. اما این روند پیامدهایی ازجمله ضعف در مهارت‌های تفکر انتقادی دارد. بسیاری از شنوندگان پادکست، آن را به‌عنوان منبع معتبر می‌پذیرند بدون آنکه از سوگیری‌ها یا محدودیت‌های اطلاعاتی آن آگاه باشند. در واقع، آنچه پادکست منتقل می‌کند بیشتر اطلاعات است تا دانش. در واقع مفاهیم پایه، نظریه‌ها و روش‌شناسی در قالب تحلیلی عمیق کمتر به مخاطب ارائه می‌شود.»

سلیمی درباره تفاوت اطلاعات و دانش می‌گوید: «محتوای پادکست‌ها در حالت عادی بیشتر در دسته اطلاعات قرار می‌گیرند، بویژه زمانی که منفعلانه و بدون تأمل شنیده شوند. وقتی شنونده فقط نقل‌قول می‌کند بدون اینکه ارتباط مفاهیم را درک کند، آنچه دریافت کرده صرفاً اطلاعات است. در این حالت، حتی ممکن است نوعی توهم دانش شکل بگیرد؛ یعنی فرد احساس کند داناست، در حالی که نظرش فاقد انسجام نظری است و فقط اطلاعات پراکنده را بازگو می‌کند. اما پادکست‌ها پتانسیل تبدیل شدن به دانش را هم دارند. این امر زمانی رخ می‌دهد که شنونده با محتوا درگیر شود؛ یادداشت‌برداری کند، پرسش بپرسد، به مطالعه عمیق‌تر درباره موضوع سوق داده شود، موضوعات مرتبط را پیگیری کند، نقد و مقایسه انجام دهد و گفت‌وگوی انتقادی در ذهنش شکل بگیرد. در چنین شرایطی، اطلاعات به دانش تبدیل می‌شود.»

سلیمی با این هشدار که اگر جامعه پادکست را با دانش اشتباه بگیرد، خطرات جدی ایجاد می‌شود، می‌گوید: «در این وضعیت، ارزش به «چقدر شنیدم» تقلیل می‌یابد و جای «چقدر فهمیدم» را می‌گیرد. فرآیندهای یادگیری عمیق از دست می‌روند، صبر و مطالعه سیستماتیک تضعیف می‌شود و شکاف بزرگی میان ادعا و ظرفیت واقعی شکل می‌گیرد. در نتیجه افراد توانایی پرداختن به موضوعات پیچیده یا ارائه راه‌حل‌های جدی را از دست می‌دهند.»

نوبت دوم

** موضوع مناقصه شماره ۲۰۰۴۰۰۱۰۶۳۰۰۰۰۲۴:
" خرید یک دستگاه دیزل ژنراتور جهت پست ۵ نمایشگاه بین‌المللی "

شرکت سهامی نمایشگاه بین‌المللی ج.ا.ایران در نظر دارد مناقصه عمومی فوق‌الذکر را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری از دریافت اسناد مناقصه تا ارائه پیشنهادات مناقصه‌گران و بازگشایی پاکت‌ها از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه‌گران درصورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت‌نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند.

تضامین شرکت در مناقصه:
شماره مناقصه: ۲۰۰۴۰۰۱۰۶۳۰۰۰۰۲۴: به مبلغ ۲۵/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال
ضمانت‌نامه بانکی به نفع مناقصه‌گزار(شرکت سهامی نمایشگاههای بین‌المللی) طبق فرمت مندرج در آیین‌نامه تضمین معاملات دولتی (موضوع تصویب‌نامه شماره ۱۲۳۴۰۲/ت ۵۰۶۵۹ هـ مورخ ۱۳۹۴/۹/۲۲ هیأت وزیران) که اعتبار آن کمتر از سه ماه نبوده و برای سه ماه دیگر نیز قابل تمدید باشد. (درج شود جهت شرکت در مناقصه)

آخرین مهلت دریافت اسناد مناقصه از سامانه ستاد ایران:	ساعت: ۱۵	روز: چهارشنبه	تاریخ: ۱۴۰۴/۱۰/۳
آخرین مهلت تحویل پاکات در سامانه ستاد ایران:	ساعت: ۱۵	روز: سه‌شنبه	تاریخ: ۱۴۰۴/۱۰/۱۶

آدرس: تهران - بزرگراه شهید چمران - خیابان سئول - شرکت سهامی نمایشگاه‌های بین‌المللی- تلفن: ۲۱۹۱۲۷۵۰ یا ۲۱۹۱۲۵۹۰
اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه:
مرکز تماس ۱۴۵۶. دفتر ثبت‌نام: ۸۵۱۹۳۷۶۸ و ۸۸۹۶۹۷۳۷
شرکت سهامی نمایشگاه‌های بین‌المللی ج.ا.ایران

نوبت دوم

** موضوع مناقصه شماره ۲۰۰۴۰۰۱۰۶۳۰۰۰۰۲۵:
" عملیات اجرایی، خرده کاری، تعمیراتی و نیز اجرای پروژه‌های اجرایی و فورس ماژور در ساختمان‌ها، سالن‌ها و محوطه نمایشگاه براساس فهارس بهای ابنیه، تأسیسات برقی و تأسیسات مکانیکی سال ۱۴۰۴"

شرکت سهامی نمایشگاه بین‌المللی ج.ا.ایران در نظر دارد مناقصه عمومی فوق‌الذکر را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری از دریافت اسناد مناقصه تا ارائه پیشنهادات مناقصه‌گران و بازگشایی پاکت‌ها از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه‌گران درصورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت‌نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند.

تضامین شرکت در مناقصه:
شماره مناقصه: ۲۰۰۴۰۰۱۰۶۳۰۰۰۰۲۵: به مبلغ ۱۷/۵۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال
ضمانت‌نامه بانکی به نفع مناقصه‌گزار(شرکت سهامی نمایشگاههای بین‌المللی) طبق فرمت مندرج در آیین‌نامه تضمین معاملات دولتی (موضوع تصویب‌نامه شماره ۱۲۳۴۰۲/ت ۵۰۶۵۹ هـ مورخ ۱۳۹۴/۹/۲۲ هیأت وزیران) که اعتبار آن کمتر از سه ماه نبوده و برای سه ماه دیگر نیز قابل تمدید باشد. (درج شود جهت شرکت در مناقصه)

آخرین مهلت دریافت اسناد مناقصه از سامانه ستاد ایران:	ساعت: ۱۵	روز: چهارشنبه	تاریخ: ۱۴۰۴/۱۰/۳
آخرین مهلت تحویل پاکات در سامانه ستاد ایران:	ساعت: ۱۵	روز: سه‌شنبه	تاریخ: ۱۴۰۴/۱۰/۱۶

آدرس: تهران - بزرگراه شهید چمران - خیابان سئول - شرکت سهامی نمایشگاه‌های بین‌المللی- تلفن: ۲۱۹۱۲۷۵۰ یا ۲۱۹۱۲۵۹۰
اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه:
مرکز تماس ۱۴۵۶. دفتر ثبت‌نام: ۸۵۱۹۳۷۶۸ و ۸۸۹۶۹۷۳۷
شرکت سهامی نمایشگاه‌های بین‌المللی ج.ا.ایران